

Arrest

nr. 172 348 van 26 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 13 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als

vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige asielaanvraag heeft uiteengezet, met name problemen met Al Shabaab. Daarnaast haalt verzoeker bijkomend aan niet van de Darod clan afkomstig te zijn, maar tot de Ashraf clan te behoren en ook werkzaam te zijn geweest voor de NGO genaamd NRO. Verder verwijst hij ook naar de algemene veiligheidssituatie in Puntland.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 163.471 van 4 maart 2016 omdat geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas.

Ter ondersteuning van zijn huidige asielaanvraag legt verzoeker het volgende document neer: een kopie van een attest van zijn werkgever NRO waarin zijn werkzaamheden en het incident met A. M. A. worden bevestigd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker poneert dat in casu niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke en vormelijke gebreken zouden vertonen en dat enkel wordt gesteld dat het een kopie betreft, doch daar elk verder onderzoek stopt.

De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: "Uw verhaalwending inzake uw zogenoemde activiteiten voor NRO lijkt ingegeven door het attest dat u ter staving van deze

verklaringen neerlegt, getekend door de directeur van deze NGO genaamd A.(...) A.(...) E.(...). Er moet echter worden opgemerkt dat u enkel een kopie neerlegt en geen origineel attest. Kopieën bieden echter geen waarborg inzake de authenticiteit van een document zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Bovendien is de inhoud van dit attest tegenstrijdig met uw verklaringen. Naast de eerder gemaakte vaststelling dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag nooit sprak over uw persoonlijke werkzaamheden voor deze NGO moet ook worden opgemerkt dat in dit attest staat dat u zelf ook dodelijk gewond raakte bij de aanval tegen de voormalige directeur A.(...) M.(...) A.(...). Het is vreemd dat u deze aanval tegen uw persoon noch in het kader van uw eerste asielaanvraag noch in het kader van uw tweede asielaanvraag zelf heeft aangehaald. In het kader van uw eerste asielaanvraag haalde u zelfs aan zelf niet aanwezig te zijn geweest bij de aanval tegen uw neef (CGVS II, p. 2). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen nog maar eens uw geloofwaardigheid. Dergelijke documenten kunnen bovendien ook enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Dit attest volstaat op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”

Waar verzoeker aanhaalt dat zijn clan eigenlijk Ashraf is, een clan die ervoor bekend staat vaak problemen met Al Shabaab te hebben omwille van meningsverschillen omtrent de interpretatie van de koran, sluit de Raad zich aan bij de beoordeling van de commissaris-generaal hieromtrent: “In het kader van uw tweede asielaanvraag haalt u bijkomend aan niet van de Darod clan afkomstig te zijn, maar van de Ashraf clan, die een minderheidsclan is (verklaring meervoudige asielaanvraag, punt 15). Er moet echter worden opgemerkt dat er in het kader van eerste asielaanvraag nooit werd getwijfeld aan uw Darod clanafkomst, noch door het CGVS noch door de RvV. Dat u plots in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalt van een minderheidsclan afkomstig te zijn, lijkt dan ook louter ingegeven te zijn om uw kans op asiel te vergroten. Deze vaststelling wordt versterkt doordat het CGVS naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag reeds heel wat tegenstrijdigheden opmerkte tussen uw verklaringen onderling, die dan ook onder meer hebben geleid tot de negatieve beoordeling ervan. Uw uitleg dat anderen u zouden hebben misleid, kan evenmin overtuigen (verklaring meervoudige asielaanvraag, punt 15). Na de negatieve beslissing van het CGVS hebt u namelijk beroep aangetekend bij de RvV. Maar bij deze beroepsinstanties repte u ook met geen woord over uw zogenaamde afkomst van de Ashraf clan. Verwacht mag worden dat uw verklaringen dan ook eerder zou hebben rechtgezet, indien deze effectief foutief zouden zijn geweest.”

In de mate verzoeker hekelt dat de commissaris-generaal er voor gekozen heeft om geen bijkomend gehoor af te leggen, wijst de Raad er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De commissaris-generaal kan conform artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet, afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet. De commissaris-generaal kan bijgevolg oordelen dat hij, na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken, geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de wet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen (cf. Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen).

Waar verzoeker in voorliggend verzoekschrift de veiligheidssituatie in Puntland betwist en verwijst naar (internet)artikels (stuk 3) om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Puntland niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Puntland een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de situatie er actueel niet van die aard is dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker slaagt er niet in de informatie van verweerder in een ander daglicht te stellen en aan te tonen dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 juni 2016, voert verzoekende partij aan dat zij thans duidelijk heeft gesteld te behoren tot de minderheidsclan van de Ashraf en dat niet vertelde naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag omdat haar reisgenoot stelde dat zij ook hier zou gediscrimineerd worden. Verzoekende partij wijst er op dat dit een nieuw gegeven is dat niet is onderzocht en dat de kopie van het attest van haar werkgever NRO evenmin werd onderzocht niettegenstaande dit een authentiek document is. Zij vraagt dan ook om de beslissing te vernietigen.

Met betrekking tot verzoekende partij haar betoog tot de minderheidsclan van de Ashraf te behoren en dit niet naar aanleiding van haar eerste asielaanvraag te hebben verteld omdat haar reisgenoot stelde dat zij ook hier zou gediscrimineerd worden, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande wordt gesteld: *"Waar verzoeker aanhaalt dat zijn clan eigenlijk Ashraf is, een clan die ervoor bekend staat vaak problemen met Al Shabaab te hebben omwille van meningsverschillen omtrent de interpretatie van de koran, sluit de Raad zich aan bij de beoordeling van de commissaris-generaal hieromtrent: "In het kader van uw tweede asielaanvraag haalt u bijkomend aan niet van de Darod clan afkomstig te zijn, maar van de Ashraf clan, die een minderheidsclan is (verklaring meervoudige asielaanvraag, punt 15). Er moet echter worden opgemerkt dat er in het kader van eerste asielaanvraag nooit werd getwijfeld aan uw Darod clanafkomst, noch door het CGVS noch door de RvV. Dat u plots in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalt van een minderheidsclan afkomstig te zijn, lijkt dan ook louter ingegeven te zijn om uw kans op asiel te vergroten. Deze vaststelling wordt versterkt doordat het CGVS naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag reeds heel wat tegenstrijdigheden opmerkte tussen uw verklaringen onderling, die dan ook onder meer hebben geleid tot de negatieve beoordeling ervan. Uw uitleg dat anderen u zouden hebben misleid, kan evenmin overtuigen (verklaring meervoudige asielaanvraag, punt 15).*

Na de negatieve beslissing van het CGVS hebt u namelijk beroep aangetekend bij de RvV. Maar bij deze beroepsinstanties repte u ook met geen woord over uw zogenaamde afkomst van de Ashraf clan. Verwacht mag worden dat uw verklaringen dan ook eerder zou hebben rechtgezet, indien deze effectief

foutief zouden zijn geweest.” In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, werd dus wel degelijk en afdoende met dit nieuwe gegeven rekening gehouden en onderzocht, doch verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt hetgeen dienaangaande, zoals hogervermeld geciteerd, werd vastgesteld en onderneemt hiertoe zelfs geen (ernstige) poging.

Verzoekende partij haar argumentatie dat de kopie van het attest van haar werkgever NRO evenmin werd onderzocht, mist, net als haar stelling overigens dat het nochtans om een authentiek document zou gaan, terwijl het in feite dus slecht een kopie betreft, eveneens feitelijke grondslag en elke ernst, aangezien ook met dit attest wel degelijk en afdoende rekening werd gehouden en het aan een onderzoek werd onderworpen. De Raad verwijst dienaangaande naar de beschikking van 9 juni 2016 waar met betrekking tot dit attest als volgt wordt vastgesteld: *“Verzoeker poneert dat in casu niet wordt gesteld dat de documenten inhoudelijke en vormelijke gebreken zouden vertonen en dat enkel wordt gesteld dat het een kopie betreft, doch daar elk verder onderzoek stopt. De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat: “Uw verhaalwending inzake uw zogenoemde activiteiten voor NRO lijkt ingegeven door het attest dat u ter staving van deze verklaringen neerlegt, getekend door de directeur van deze NGO genaamd A.(...) A.(...) E.(...). Er moet echter worden opgemerkt dat u enkel een kopie neerlegt en geen origineel attest. Kopieën bieden echter geen waarborg inzake de authenticiteit van een document zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. Bovendien is de inhoud van dit attest tegenstrijdig met uw verklaringen. Naast de eerder gemaakte vaststelling dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag nooit sprak over uw persoonlijke werkzaamheden voor deze NGO moet ook worden opgemerkt dat in dit attest staat dat u zelf ook dodelijk gewond raakte bij de aanval tegen de voormalige directeur A.(...) M.(...) A.(...). Het is vreemd dat u deze aanval tegen uw persoon noch in het kader van uw eerste asielaanvraag noch in het kader van uw tweede asielaanvraag zelf heeft aangehaald. In het kader van uw eerste asielaanvraag haalde u zelfs aan zelf niet aanwezig te zijn geweest bij de aanval tegen uw neef (CGVS II, p. 2). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen nog maar eens uw geloofwaardigheid. Dergelijke documenten kunnen bovendien ook enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Dit attest volstaat op zichzelf dan ook niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.”* Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling en ze werpt er geen ander licht op.

Verzoekende partij brengt geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

Er is derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen reden voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS